

Per no trobar-se fora amb l'Esquerra...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...la Lliga tornarà al Parlament

Any IV - Núm. 146

Barcelona, 28 de març de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al senyor Ferran de Sagarra

Poques vegades ens hem trobat amb l'avinentesa de poder concedir l'alta i negra condecoració del Tussó a la tasca persistent i obstinada, modesta però lluida, gra de sorra de cada dia d'un home pacient i concienzós, que compleix els encàrrecs amb més puntualitat que el més puntual dels recaders.

Poques vegades, però alguna havia d'esser, i aquesta, que un dia o altre havia d'arribar, ha arribat avui, i en aquest ho podem i devem, devem més que no pas podem, oferir el Tussó Negre al senyor Ferran de Sagarra i de Comte l'Arnau.

No és que tingui cap mèrit excessiu ni extraordinari. Les eleccions darreres, en privar la Lliga d'un triomf ràpid i segur, li han privat de fer, des del govern de la ciutat, cap tasca profitosa pel Comitè Polític de la Lliga; però aquesta avarota, que ha estat victòria per ell, li ha permès de continuar pacientment la seva tasca pertorbadora de la pertorbadora tasca de l'Esquerra.

Ell, en el primer Consistori de la República, Consistori d'olla dels més acreditats, posà, amb les seves intervencions, l'olla gran dins de la xica. Ell aconseguí, amb tècnica més segura que els més acreditats olles de l'Esquerra, els més acreditats escàndols de l'Ajuntament. Però això sol no seria pas suficient per aconseguir-li el nostre aplexi i el seu Tussó, perquè hauria pogut objectar que seguia l'adagi que diu «donde fueres haz lo que vieres».

Càlia, perquè els seus mèrits brillassin amb llum pròpia i resplendent, que destaquessin sobre un fons de discreció, i és per això que la Lliga, volent-li donar una ocasió de conquistar-lo, l'elegerà novament i el llançarà, amb mà ferma i pols segur, damunt del silenci de l'hemicle.

I és ara, en mig de la discreció general que els seus crims i els seus impropis destaquen com cal; és ara que les seves altes dots vocals i instrumentals agafen tot el seu valor. És ara que la Lliga pot veure tot el rendiment que dona. Però la Lliga no ho veurà perquè és una desagradada, i és per això que nosaltres li obrim amorosament els nostres braços entre els quals, obert també, brilla, acabat d'enllustrar, el Tussó Negre.

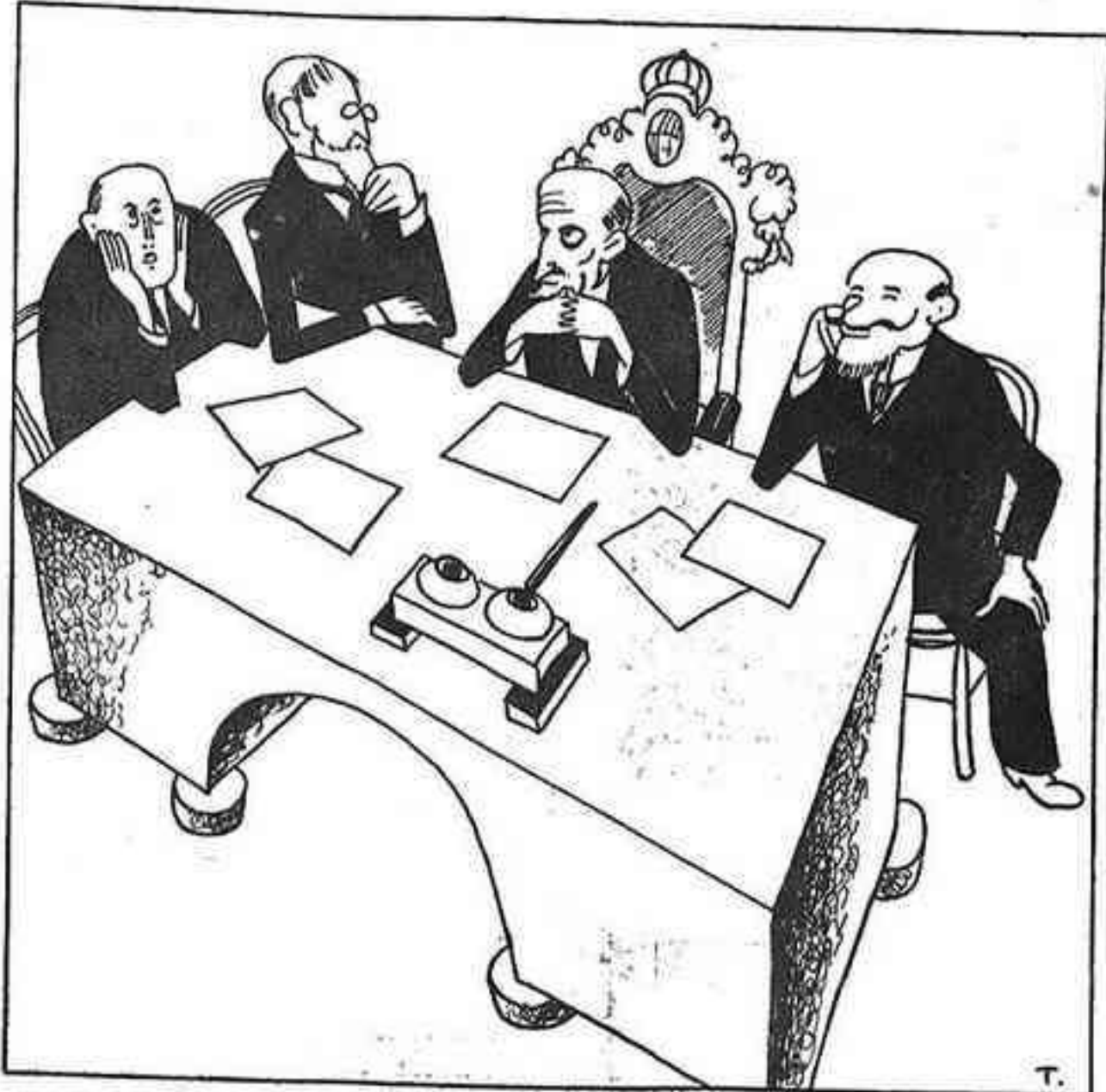
Passi-hi el cap, senyor Sagarra. Passi-li bé, que el Tussó li quedi ben penjat del clatell; perquè tenim entès que el senyor Lerroux vol triar el «ciudadano honorario de la República» entre els posseïdors de la nostra condecoració per anar més a la segura i vistós té mèrits per ésser-hi d'aquesta República de Gil Robles.

Lueixi'l, conservi'l i enllustri'l de tant en tant, que si l'enllustra, vostè brillarà del seu esplendor.

Uns asteriscos que ens fan veure les estrelles

La Veu de Catalunya, d'ençà que han perdut el pelegrin-manxurà Manuel Brunet, han adquirit un comentarista que es signa amb tres asteriscos. El jove dels asteriscos (ja et coneixem, herbeta!) és un catòlic reconegut i no s'està de res. Mirin el que escrivia l'altre dia: «Hi hagué qui proclamà públicament que més s'estimaria veure entrar una filla seva a una casa de prostitució que no pas a una església. I aquest tal fou fet diputat per l'Esquerra».

Creu el jove dels asteriscos que tots els lectors de La Veu s'han fet manxús?



ALTA POLITICA

— I si anéssim al Parlament aprofitant que l'Esquerra n'és fora?

UNA MANIOBRA POLITICA

El senyor Casanoves desretira la Lliga del Parlament

Causà profunda sorpresa la setmana passada la decisió presa pel senyor Casanoves de tancar el Parlament de Catalunya per tot un mes, comptant-hi diumenges i dies festius. En els centres polítics, com es pot suposar, els comentaristes eren els més diversos i variats com acostumen ésser, i en els financers no s'amagava el pessimisme. Nosaltres, però, hem volgut sortir de dubtes i hem anat a interrogar els interessats. I heus ací el que ens han dit:

EL SENYOR ROMEVA

— Ja em convenia — ens digué l'oposició —. Eren tants els obsequis que rebia, tantes les atencions, que no podia més. Com sabeu, perdus sempre, embafen. I, a més, la Setmana Santa... No ho digueu, però ha estat un altre obsequi que em fa la majoria.

EL SENYOR DURAN I VENTOSA

— No han pogut resistir la nostra retirada i han hagut de tancar. Ja ho deia jo a La Veu de Catalunya i del divendres. En Companys ha ordenat als diputats que es retirassin perquè ha estat un període infecund en el qual, si bé s'han aprovat moltes lleis, aques-

El senyor Cambó i els aventurers

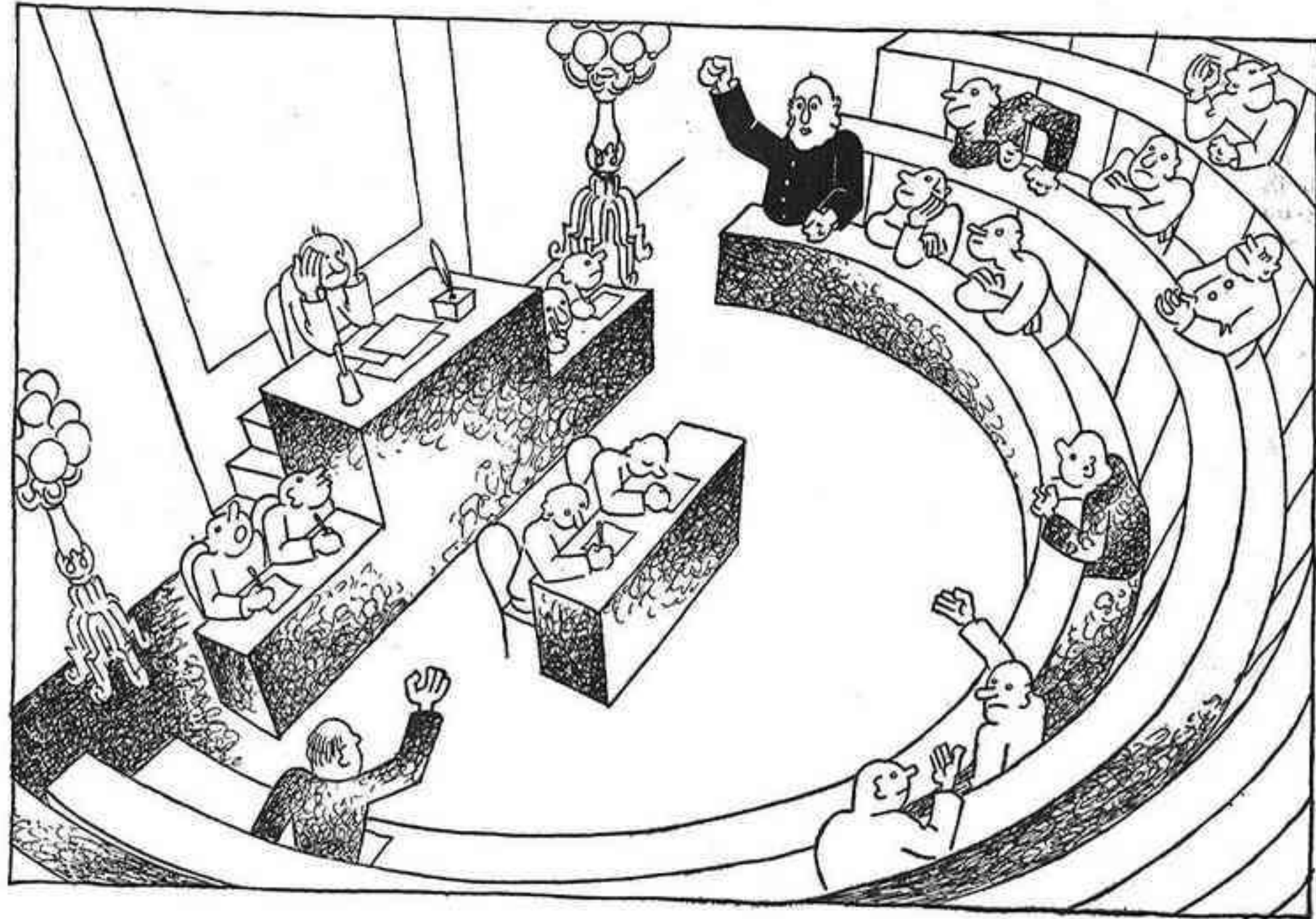
Males llengües asseguren que el senyor Francesc d'Asís Cambó se'n ha tornat una mica feixistot i que està disposat a fer mans i mànegues amb el Gil Robles. Però el senyor Cambó, per demostrar-nos que es riu del mort i del que el veïlla, va reunir, dissabte passat, el millor que compta Barcelona en senyores i senyorettes i els va donar una conferència sobre Sadurn Ximenes, aventurer català que entre altres aventures va acomplir la de viure un quant temps a l'esquena del senyor Cambó, cosa realment notable donat els sentiments judicants que hom presta al líder de la Lliga.

En resum, aquest tifa d'en Ximenes, després d'estar a punt de fer declarar la guerra europea abans d'hora, d'haver estat un «jove turc» i haver fet servir els turcs de cap-de-turc, haver tingut harem, haver-se casat amb una russa, haver-se fet grec, haver fet de traductor de telegrams, no haver pogut suportar de pagar normalment l'hotel i el sastre i haver mort, un sant dia, com tots els mortals, ha trobat en Cambó un gran panegirista i ha donat motiu perquè la Lliga exposés els seus punts de vista sobre el món. Perquè el senyor Cambó, que en el curs de la conferència féu saber que és amic de Mura i del comte de Chambord, és un gran europeu i li sap greu que al nostre país no hi hagin forces tífiles com en Ximenes. I en aquesta Barcelona, adorablement senyoreta, encara hi ha prou senyores i senyorettes distingides, plenes de moral i exaltadores de la virtut, per aplaudir tot un senyor Cambó que declara que el món seria molt avorrit si no hi hagués de tant en tant uns tipus com el senyor Sadurn Ximenes. Quina llàstima que a França no tinguin polític tan comprensius i bromisticors com el senyor Cambó! A hores d'ara Stavisky encara viurà i la gent, per comptes de fer-se matar a la plaça de la Concòrdia es diuen uns als altres: Què farem si de tant en tant no ens sortis un Stavisky? Seria tan avorrida la vida!

EL SENYOR CASANOVES

— Bé, per què l'heu tancat el Parlament? — Si no ho diu, us ho diré. Ara, si la Lliga vol continuar retirada, haurà de tornar-hi.

Amb tot i l'obstrucció de les Esquerres, la Lliga fa aprovar els Pressupostos



PROTESTANTISME

Sagarra. — ...i finalment protesto de què aquest Ajuntament no igui com l'anterior!

A les cinc de la tarda del dimarts, dia 20, el senyor Escofet obre la sessió del Ple de l'Ajuntament.

El senyor Escofet. — Ninc! Ninc! La Sessió. — Nyic...! (s'obre). El senyor Escofet. — Ara que tenim la sessió oberta, podríem parlar de Pressupostos.

El senyor Pi i Sunyer. — Parlem-ne. Precisament havia pensat que fossin els mateixos, però perfeccionats, és a dir, amb l'experiència que en tenim podríem corregir-ne les fulles i tot aniria bé. Què els sembla?

El senyor Bausili. — Molt malament, perquè nosaltres no som partidaris de cap pròrroga, però tampoc no som partidaris de fer nou Pressupost. Ara els recitaré uns quants milions i veuran que en qüestió de camelo financer som els amos. (Ho fa i tothom ho veu.)

El senyor Domènec. — Ara jo parlaré per la minoria radical per trobar-ho també malament, perquè això que els urbans hagin de fer d'urbans és una cosa que del meu temps no s'havia fet mai, i això altre que els examinin i els facin aixecar el braç són camandules que s'ha inventat el senyor Vachier per fer riure. (Rialles.)

El senyor Pi i Sunyer. — D'això se'n diu Piroctènia i és una ciència.

El senyor Frigola. — Han de fer-se càrrec (cop de coll) que el meu company Domènec (cop de coll) no és cap savi (cop de coll). Però per fer de regidor (cop de coll) no es necessita pas ésser savi (cop de coll); essent radical ja n'hi ha prou (cop de coll). Jo també parlaré per la minoria radical (cop de coll), per dir que aquest Pressupost és del més dolent que s'hagi vist (cop de coll), si no fos que la Llei Municipal és més dolenta (cop de coll) encara. Si m'escolten els ho explicaré. (Ell fa el segon, i cop de coll, i els altres no fan el primer.)

El senyor Matheu. — Jo també parlaré per la minoria radical, i sento que no fossim majoria, perquè cada u parlaria per la minoria radical. Jo el que trobo més malament és que es despenguin 200.000 pessetes en piscines. On s'és vist això? I, etc., etc.

El senyor Escofet. — Si els sembla, podríem anar parlant ara l'un ara l'altre i feríem temps fins que arribés l'hora de sopar. (Ho fan.)

L'hora de sopar. — Ja sóc ací!

El senyor Escofet. — Ja que l'hora de sopar ha arribat, podríem votar la totalitat i aprovar-la amb els vots en contra de la Lliga i els radicals, i demà serà un altre dia. (Ho fan.)

Demà. — Ja sóc un altre dia!

El relloige. — Són dos quarts de sis i em sembla que podríem començar. Després diuen si em faig tard.

El senyor Escofet. — Doncs apa, som-hi. (Hi són.)

El Secretari. — Ara jo aniré llegint articles i partides i els radicals i la Lliga hi aniran presentant esmenes i jo llegiré les esmenes dels radicals i de la Lliga. (Ho fa.)

El senyor Bausili. — Jo haig d'advertir que encara que votem en contra, no vol dir que votem en contra, sinó simplement que votem en contra. Per demostrar-ho hem redactat una esmena que servirà per tot el que es presenti. El Secretari la llegirà cada cop que es presenti un article nou, i nosaltres la defensarem. Així anirem fent temps per sopar.

El senyor Escofet. — Ja té sort, ja, senyor Bausili, d'ésser de l'oposició; que si fos de l'Esquerra, li exigiria que l'esmena cada cop fos diferent.

El senyor Sagarra. — No faltaria més que després del que fan amb l'ordre públic, encara no ens deixessin parlar. (Parla i el senyor Bausili defensa esmenes.)

El senyor Frigola. — Jo tornaré a parlar de la Llei Municipal i, per si no ho saben, els diré que jo, essent de Barcelona, em trobo molt més català que no pas essent d'un poblet rural. Per això m'he fet radical, per no exagerar la nota. (Cops de coll repartits.)

El senyor Roda i Ventura. — Ara parlaré jo i em permetran que m'escolti, perquè la meua veu és la que m'agrada més. (Fa les dues coses i li agraden totes dues.)

El senyor Sagarra. — Ja ho saben que el senyor Vachier s'ha instal·lat a Montjuïc? Doncs s'ha instal·lat a Montjuïc perquè vol fer un cisma i proclamar-se alcalde de la circulació. Sobre això, si m'escoltessin, podria fer-los una parò-

dia de l'Aperitiu del meu germà; però els en faré una d'en Pitarra, fins que veient que és hora de sopar ho diu i tothom vota a favor.

El relloige. — Uí! Ja són les dotze!

El senyor Escofet. — Doncs apa. (Apa.)

El relloige. — Ei! Que ja són les cinc del matí!

El senyor Escofet. — Ah sí? I si ens n'anéssim a dormir? (Hi van.)

El calendari. — Ja és dijous!

El relloige. — Oh! I les cinc de la tarda!

El senyor Escofet. — Doncs què fem parats?

La sessió. — Ja començo, senyor Escofet. (Comença.)

El senyor Vendrell. — Ara que es tracta de Política Social, he de dir que nosaltres no en volem de Política Social, perquè nosaltres som els que treballem pel millorament social dels treballadors, i la política social ens fa nosa per treballar-hi. A més, això de destinar tres mil pessetes per als pares de dotze fills és un sarcasme.

El senyor Matheu. — Ei, que jo els cinc dotze fills.

El senyor Vendrell. — Doncs passi a cobrar. I ara que parlo de passar a cobrar, m'agradaria que m'expliquessin per què han tret de Política Social el cap del negociat, que era un radical exemplar.

El senyor Frigola. — Això, això, que digui per què l'han tret.

El senyor Martínez Cuenca. — Vostès potser voldrien ara que els digués que el vaig treure perquè anava a les agències de col·loc-



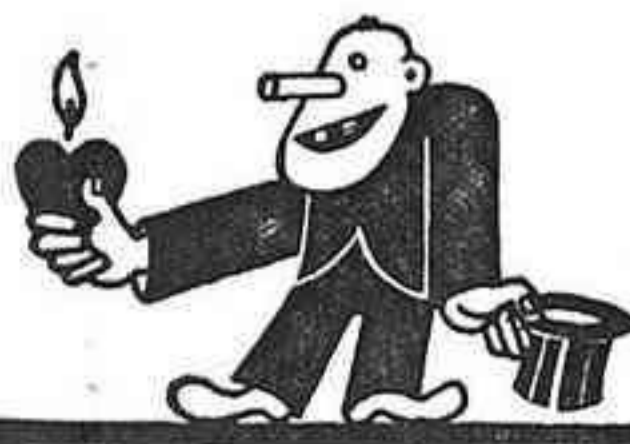
— Qui l'ha vist i qui el veu, don Alejandro!... — Has de pensar que a Espanya el capellà és el cura... el curatodo...



L'ETERNA EXCUSA

El policia. — I d'on ho heu tret tot això? — M'ho va donar un desconegut a la Plaça d'Espanya...

amb el cor a la mà



cions de criades i d'artistes de music-halls, que havien de desaparèixer amb la nova Borsa del Treball, i els deia que havien de plegar, però que si anaven a veure el seu secretari ell els ho arreglarà, i el secretari els deia que amb cent pessetes cada mes o 500 d'un cop tot quedaria arreglat. Potser sí que m'ho voldrien dir. Però jo, mirin, (Miren i veuen una cosa lletja.)

El senyor Matheu. — Nosaltres som a l'inrevés de la Lliga. Nosaltres volem que tot sigui Política Social, com en temps del senyor Cortina Giner. Nosaltres ara estem per les cases barates i proposem que tot el Pressupost de Barcelona s'hi destini. 125.000.000 per cases barates. Quina cosa més preciosa. Aleshores tot l'altre es podria fer per transferències.

El senyor Martínez Cuenca. — Home!

El senyor Matheu. — No digui que no! En temps de la dictadura, dels deu milions de les cases barates en varen treure entre altres coses cares les obres de Casa la Ciutat. I miri si en fan de bonic!

El senyor Escofet. — I si anéssim discutint fins a les cinc del matí?

Els regidors. — Psee...

El senyor Escofet. — Fet? Fet!

Les cinc del matí. — Ja som aquí totes cinc, i del matí!

El senyor Escofet. — Doncs s'aixeca la sessió. (Ho fa.)

Les cinc de la tarda. — Nosaltres també som aquí!

El senyor Escofet. — Mira que tall! Doncs podríem obrir la sessió (ho fa) i tancar-la a dos quarts de deu (ho fa). I tornar-la a obrir a dos quarts de dotze (ho fa). I que els sembla si la tornéssim a aixecar a les cinc del matí? (Ho fa.)

Els regidors de la majoria. — Uf! Ens pensàvem que no s'acabaria mai!

El senyor Sagarra. — Si no fos per l'obra pertorbadora de l'Esquerra, ja faria dies que serien aprovats.

Els Pressupostos. — Ens pensàvem que ens deixarien pel setembre!



COTIZACIONS

Guia Telefónica (Emissió Catalana)	?
L'Auto (fantasma), S. A.	344
Atracadora Moderna	283
Miria (i no em toquis)	20.000
Traspàs de serveis (primer abril)	???
Bomba F.A.I. (dinamita)	30.000 q.
Sert o no Sert (detinguts)	1

Tot el moviment s'ha concentrat en les activitats rrevolucionàrio-atracadores que tant temps fa que vénen acaparant l'atenció del mercat.

L'Auto (fantasma), S. A. en combinació amb Atracadora Moderna ha portat a cap l'operació de la setmana, consistent en la reversió de les vint mil pessetes del Miria (i no em toquis), que han deixat d'ésser controlades per la C.J.N.A. E. S.

La part financera del traspàs de serveis es cotitza amb reserva i amb profusió d'interrogants. No es pot perdre de vista que el govern és radical i el ministre Marraco.

NO TOSSIU
Preneu
Pastilles KLAM
Tres rals caps
La primera us convencerà

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes.
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422

XOCOLATES
Amatller
SON ELS MILLORS

EL CONSOLAT EN PERILL

La lletra que Sir Norman King va adreçar dies enrera al senyor Companys, va produir a la Generalitat una certa sensació. Tothom estava amoïnats. Tothom, excepció feta del senyor Barrera.

El conseller de Treball està acostumat a les reclamacions del Cos Consular. Una vegada — contava ell mateix als seus companys de Govern —, el cònsol de França Mr. Morawiecki, li havia anunciat la seva visita. El senyor Barrera va cuitar a informar-se del que prescriu el Cerimonial, amb referència a aquesta difícil qüestió.

«L'havia de rebre — van dir-li —, així que arribés; sense fer-lo esperar; invitar-lo a seure immediatament; acompanyar-lo a la porta en anar-se'n...»

Quan el Conseller va tenir ben assegut Mr. Morawiecki, va repassar mentalment les recomanacions del Cerimonial; després de constatar que aquest no l'obligava a res més fins el moment de donar per acabada la visita, començà a discutir amb el cònsol com aquell que res.

Degut a que Mr. Morawiecki tenia un mal dia, va anar d'un que de què, que no rep un tinter pel cap.

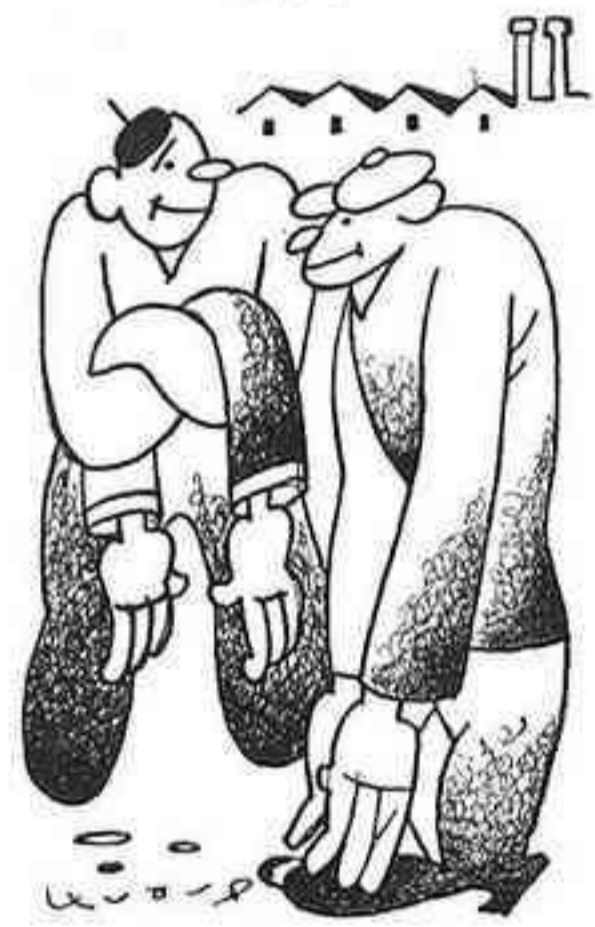
D'acord perfectament amb les instruccions rebudes pel senyor Barrera, les quals no feien sinó referència a tot el que ja havia fet, i a acompanyar-lo fins a la porta, a la sortida. I així el Conseller ja estava disposat a fer-ho.

UN BON PRESSUPOST I UN BON SOCIALISTA

Un conegut socialista deia a un que no era del seu partit, en una penya del Café de la Rambla:

—Mireu si administrem bé a l'Ajuntament, que en els Pressupostos que presentem les despeses puguen exactament igual que els ingressos. Jo ho he vist amb els meus propis ulls!

No volem dir de qui es tractava per no comprometre els altres tres del partit.



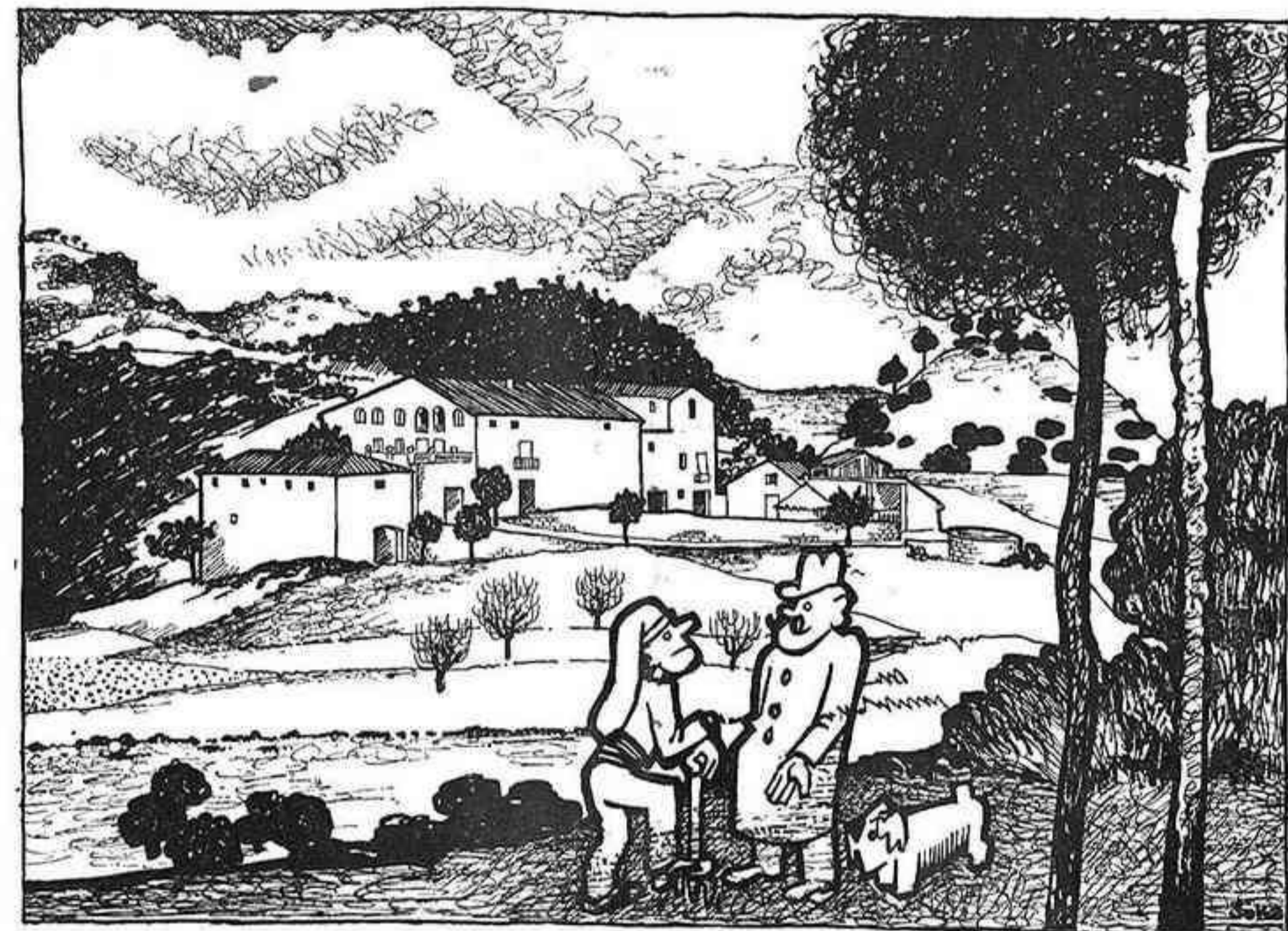
ELS BRAÇOS FLUIXOS
—Vols dir que donarà resultat?
—Sí; jo aviat m'hi podré fer un nus!...

LA IMMUNITAT DELS NOTRES DIPUTATS

Tots els diaris d'aquí i de Madrid, especialment aquests darrers, han dedicat diversos telegrames a la qüestió de la immunitat parlamentària dels diputats catalans que un dia d'aquests ha d'ésser discutida pels senyors que componen el Tribunal de Garanties Constitucionals.

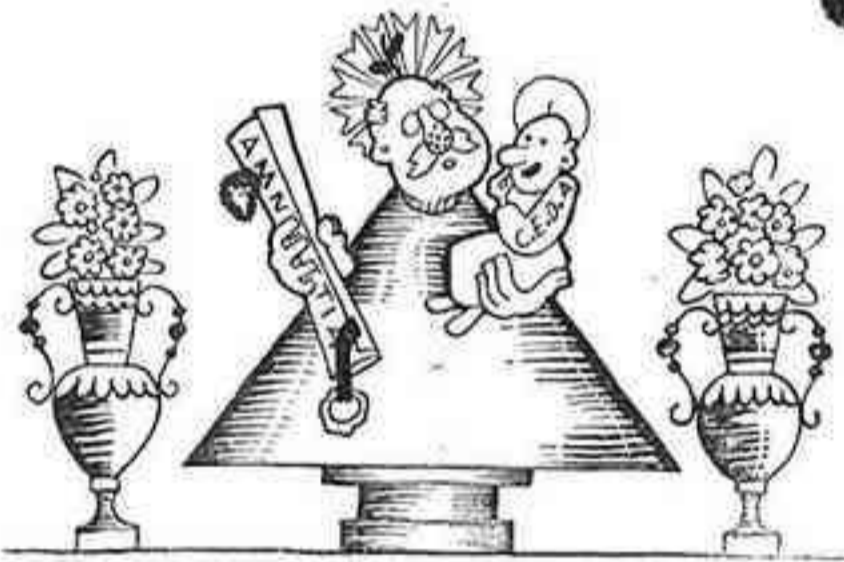
Pel que sembla, encara queden unes quantes bones animetes que pretenen que els diputats catalans només poden tenir immunitat parlamentària segons les circumstàncies, el temps, la temperatura i el butlletí del Servei meteorològic, i s'entenen en voler buscar cinc postes al gat com si el Parlament de Catalunya no es mereixés els mateixos honors que els altres parlaments de tot arreu.

Esperem que tots plegats ens perdonaran una miqueta la vida i que resultarà que la immunitat



—Estareu contents, ara, els rabassaires?
—Oh! Ara ens començarem a queixar en tant que propietaris!

La cançó de l'Amnistia



Ai República Espanyola, qui t'ha vist i qui ara et veu! qui contempla la tabola del taül i del gameu! Al surge i la sacristia tot ha estat venut a escriuix, i fins dona una amnistia en Lerroux!

Ja s'acosta, ja es prepara, el seu text ja és redactat, i si no és prou ample encara ja hi deixarà fer forat, perquè ell mateix prometia en la defensa ser fluix del projecte d'amnistia en Lerroux.

El Gil Robles vol que arribi a esborrar tot el passat, que l'amnistiat no es privi de res del que li han privat. El Congrés, quan vingui el dia, col·laborarà al garbuix pequet dongui l'amnistia en Lerroux.

Que al que surti de presidi si tal dia farà un any! Tinc la bossa prou profunda per tirar-hi tot afany. D'aquests és que se'n refia per quan vingui el calabruix, agrats de l'amnistia, en Lerroux.

Traïdors, facinerosos, no s'hi veuen de contents; els pillastres més famosos ja s'esmoren bé les dents, esperant amb alegria tornà a rosegà el caluix quan els dongui l'amnistia en Lerroux.

La bona gent que mal obra, devots del cop de bastó de treure la pell al pobre i d'anar en processó collint flors de satalia i brots de menta i marduix, adaben per l'amnistia en Lerroux.

Que es rebenti el socialista, que s'aguanti l'esquerra, i si tot això a la vista del que és bon republicà li fa fàstic i es moria mentre anava dient: uix...! darà amb més gust l'amnistia en Lerroux.

Si els feia nosa l'Azanya, en Maura poc els va bé, el que millò els acompanya és en March i el seu diné. Gent d'aquesta els convenia, i té les galtes d'un gruix... de donar tal amnistia, en Lerroux.

Però ell pensa: qui s'hi enfunda si tal dia farà un any! Tinc la bossa prou profunda per tirar-hi tot afany. D'aquests és que se'n refia per quan vingui el calabruix, agrats de l'amnistia, en Lerroux.

Per això satisfà amb ànsia i és quan més està content, servint amb perseverància els neguits d'aquesta gent. Tot el que el país volia s'ho passa per l'entrecuix en donà aquesta amnistia en Lerroux.

parlamentària dels diputats catalans s'estendrà una mica més enllà del replà de l'escala de casa de cadascú.

MAI HI ES DE MES

Després de diverses setmanes de dubtes, el govern de Madrid s'ha decidit a donar estat parlamentari al famós i esperat decret d'amnistia que ha de permetre als senyors March, Calvo Sotelo i altres coneguts republicans, tan coneguts i tan republicans com aquest parell, de tornar a Espanya per poder seguir laborant per al benestar de tots nosaltres i dels altres i tot.

El projecte de referència va ésser llegit a les Corts el divendres passat. La Humanitat de dissabte ho explicava de la manera següent:

EL MINISTRE DE JUSTICIA, des de la tribuna de secretaris i rodejat de molts diputats, llegí el projecte d'amnistia.

Com poden apreciar, el ministre

Avui la teva cara és més fina, papà

CREMACAO

de Justícia va prendre les precaucions del cas i es va fer rodejar per les seves amistats per un sí dencàs.

Una mica de previsió no hi és mai de més.

SOLUCIONANT CONFLICTES ELECTRO-BRITANICS

A primeres hores del matí del dia que va solucionar-se el conflicte de llum i força, les coses es presentaven de mal borràs. Al cap de poc, obrers i empreses trencaven les negociacions entaulades, i uns i altres es retiraven de la Conselleria de Treball.

El senyor Martí Barrera estava desolat. Què farem, ara? — es deia. — Què no farem?

De cop i volta se li acudí una idea salvadora. Truca un timbre; un altre; un altre, encara un altre. Immediatament aparegueren al seu despatx el senyor Canyades en forma del seu secretari polític, un alt funcionari i un uxier.

—El cotxe! — va dir a aquest darrer.

Al cap de pocs minuts, conseller, secretari i funcionari entraven al despatx del director de «Riegos y Fuerza del Ebro»:

—Veurà — va començar dient el senyor Barrera —, he pensat que si aquesta vaga no està solucionada a primeres hores d'aquesta tarda, per causa de la intransigència de vostres, podria publicar a la premsa una nota explicant com les companyies, d'uns comptadors d'un valor total de 28 pessetes, en fan pagar una pesseta al mes de lloguer; donaré compte també, de l'abús que significa les quantitats que cobren per això que en diuen «cometida»; parlaré del preu a que fan pagar el kw., 0'75 pessetes, essent el seu cost 0'07 pessetes; no m'oblidaré tampoc...

—Escolti, escolti — va fer ràpid el representant de la companyia —. Calmi's una mica. Pensi que aquest afer no el puc resoldre per mi tot sol. Quan temps em dona per consultar el Consell d'Administració?

El Be no pot donar cap més detall del succés; però sí pot afirmar, que aquella mateixa tarda va quedar solucionat el conflicte. I d'acord amb les peticions dels obrers!

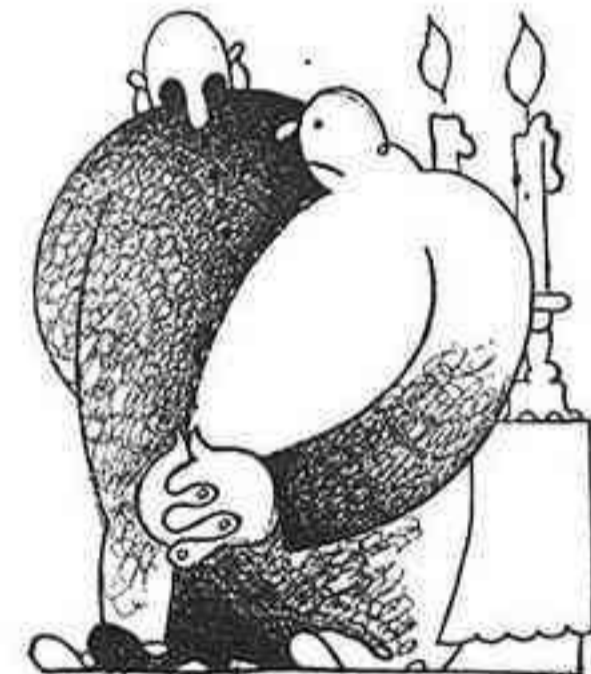
ATINAR EN TOT

Divendres al migdia va estar a la Generalitat un inventor. El fet no tindria cap mena d'importància, car d'inventors que van a reclamar la protecció del President, com de tenors que volen entreveistar-se amb el senyor Gassol, se n'hi veuen cada dia; però és que l'inventor de divendres era un savi excepcional.

Amb una espessor de tres mil·límetres del seu producte — es tracta d'una pasta sumament dúctil — l'inventor assegurava deturar una bala de màuser.

L'home ensenyava en un grup uns impactes.

—Quin terrible invent el vostre! — va fer el doctor Trabal en veure'ls —. Imagineu-vos que el doctor Albinyana s'unta tot el cos d'aquesta pasta, i a veure després qui podrà amb ell!



ELS HAVERS DE LA CLERECIA
—I si ens ho aproven...
—...ens farem radicals de tota la vida.

MISTERI

Dimarts de la setmana passada fou anunciat al Parlament, la celebració d'un important Consell polític. En efecte, pels volts de les set el senyor Companys i els Consellers entraren al despatx de la Presidència de la Cambra per tal de celebrar l'esmentat Consell.

Al cap d'una hora, de Madrid estant, van demanar el senyor Companys al telèfon.

—Està a la Presidència reunit en Consell — va fer el seu secretari senyor Alaveda.

—No intervingui un uxier—. El Consell es celebra a baix i a la Conselleria de Justícia.

—Però si el senyor Companys ja fa més d'una hora que ha sortit en direcció a la Generalitat! — observà un tercer.

Per tal d'informar-se, hom telefonà al guardarobes i manifestaren que ningú no havia reclamat encara els capells i els abrics del President i Consellers.

—Es troben doncs a la casa — va dir-se.

Però per altra banda, ni a la Presidència ni a la Conselleria de Justícia ningú no va trobar rastre dels Consellers.

Misteri. Què havia passat?

Molt senzill: que en entrar els representants del Govern a la Presidència, constataren que, degut a que aquell dia no s'havia encès la calefacció el despatx es trobava molt fred. Per això decidiren anar a reunir-se al Departament de Justícia, on per idèntica raó van trobar-se amb una temperatura glacial. Sense voler fer noves provatures, President i Consellers es traslladaren ràpidament a la Generalitat.

Al cap de pocs minuts de realitzada la descoberta, un automòbil portava a la Generalitat els capells i els abrics dels Consellers.

També en un altre cotxe, van arribar-hi els policies encarregats de la custòdia personal del President, els quals tampoc no s'havien assabentat de res.

ELS ALPINISTES

El senyor Torres (ratlleta) Pi-cart, aquell que fa cridar-se pels dos cognoms perquè diu que així li serà més fàcil l'arribar a personatge, i el mateix que, tal com ja comentà al seu temps El Be, ha jurat que abans que es compleixin els tres anys del seu ingrés a la política serà regidor (j un be!), darrerament ha estat nomenat secretari del Conseller de Sanitat.

Conten que la seva designació va anar així:

—Doctor Dencàs: com que sé que es troba sense secretari per la dimissió de l'anterior, venia a oferir-me...

—Gràcies, però ja el tinc pensat.

—Es que jo renunciaré el sou que em correspongui, a profit dels hospitals!

—Ah! — diuen que va fer el doctor Dencàs —. Si és així, no puc oblidar que sóc Conseller d'Assistència Social i em temo que he d'acceptar-vos.

I va quedar designat. Ara, que l'endemà, un tal Sabadell, que quan no hi és present el doctor Mestre Puig es fa passar pel seu cosí, no s'ho volia creure i va negar-se a donar-li la clau de l'escriptori fins que hom va confirmar l'ordre.

EL PAQUET SOSPIITOS

Tota la premsa, unànime, ha comentat favorablement, l'actitud observada pels obrers durant els darrers conflictes. Han estat els propis empleats els que, en bicicleta o bé a peu, han vigilat constantment les vies dels Ferrocarrils Catalans i les línies de conduccions hidro-elèctriques.

Divendres passat, uns obrers als quals havia estat confiada la vigilància d'un determinat tros de via dels Ferrocarrils Catalans, observaren la presència d'un subjecte que caminava per la via en direcció a Barcelona. Degut a que aquest individu portava sota el braç un paquet, hom va sospitar d'ell.

Abans que se'n hagués adonat, es va veure rodejat de set o vuit homes els quals li demanaren què era el que feia per aquell lloc.

—Soy autoridad — va fer ensenyant una placa — y me dirijo a Barcelona.

Els que l'havien rodejat, observaren atentament la placa que amb un lleuger tremolor als dits els era exhibida; però no acabaren de donar-se per satisfets.

—Tot el que vulgui — van fer —. Però deixis veure què és el que porta en aquest paquet.

Afortunadament, es tractava només que d'un esmorzar curosament depositat enmig de dues descomunals llesques de pa. Per això, la fiera agressivitat dels interpelladors, va reduir-se a unes sorolloses riallades.

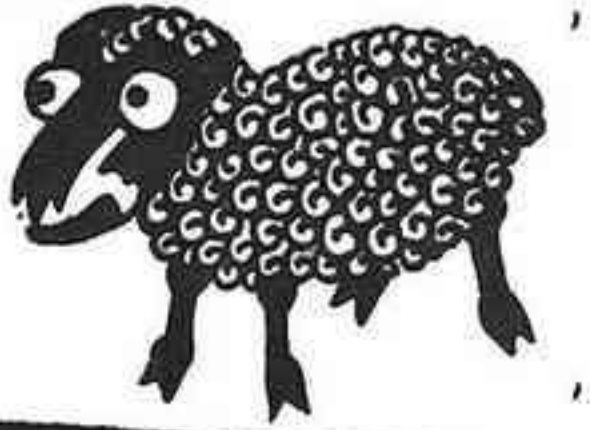
contra refredats
pomada
per

FITXES-FITXERS
AGUSTI BO
CORTS CATALANES, 500 - TEL. 4030 - BARCELONA

SASTRERIA
F. VEHILS VIDAL
7 - PLAÇA UNIVERSITAT - 7
Rebudes noves col·leccions de
PRIMAVERA I ESTIU
Dibuixos nous - Colors clars gran moda

LA REGLA SUSPESA
tornarà ràpidament i sense perill amb **PERLES "FEMI"**
Vertadera meravella moderna d'efectes segura sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'específics. Es tramet per correu certificat enviant el seu import de ptes. 14'50, al concessionari **BASTARD**, carrer de la Princesa, número 13 - BARCELONA

El Be a les foscaules



LES ESTRENES

Encara que Franziska Gaal en *Escàndalo en Budapest*, que projecten al Tivoli, no ens agrada tant com en els altres dos films que li hem vist, hem de confessar que cada dia ens agrada més, i si hi hagués sentit comú tots aquells admiradors de Gretas i Marlenes farien cua davant de les guixetes on despaxessin localitats per veure aquesta Franziska. Però potser ja està bé que els gretistes i els marlenistes segueixin essent-ho. Almenys no empiparan.

el doblin. I si sou pares, correu-hi més de pressa perquè revireu les emocions que us donà el naixement del primer fill.

Ara, si sou una *niña bien* o un *niño del mateix calibre*, abstingueu-vos: no és apte per a vosaltres. Els que hi van d'aquesta mena no fan més que molestar els espectadors intel·ligents o simplement capaçs d'emocionar-se.

Abans del *Civismo* ens donen al Coliseum una ximpleria titulada *El Denista*, que ve a recordar els films còmics d'abans i que ens agrada tant com ells. Suposem que és fet per un boig i el felicitem. A ell i al senyor Mack Sennett.

L'Opinió ens ha presentat a l'Urquinaona un film sobre el problema de la rabassa morta del cotó fluix als Estats Units. En ell hi veiem en Richard Barthelmess, que ve a ésser una mena d'Enric Borràs americà per la seva joventut eterna, fent de fill d'un rabassaire, però treballant al despatx del propietari i essent treballat per la filla d'aquest. El pobre Richard, que no té arrugues perquè cada dia està més grassonet, es deixa treballar com una modesta rabassa morta i és feliç fins que els rabassaires comencen de quedar-se les parts de l'amo perquè els ho diuen, i ell, que té sang de rabassaire, no pot dir res, encara que veu que està una mica mal fet. I tant fan els rabassaires, que un dia cremen la botiga de l'amo per fer desaparèixer els llibres. Però en Richard, que és més rabassaire encara, resulta que n'havia fet una còpia els diumenges a la tarda. I aleshores, amb aquesta còpia, reuneix l'Institut Agrícola Americà de Sant Isidre i la Unió de Rabassaires, i els fa un discurs i els convenç de firmar uns nous contractes, i quan ho han fet s'acaba el film perquè puguin firmar nous contractes els propietaris i els rabassaires que hi assistit a la representació.

PUBLI CINEMA
Passatge de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79681

Sessió continua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12

Localitat única: **cient i pesseta**
Noticiaris Reportatges Documentals "FOX"

Escàndalo en Budapest és un film que ja està bé, ja, però té un ganjaner, Paul Horbiger, que ni és ganjaner ni és jove i, a més, ens sembla que té el defecte d'explicar els xistos dues vegades seguides i a la seva joventut devia haver estudiat per capella. I aleshores resulta que en el film també es repeteixen les situacions i Paul Horbiger va sempre amb l'aire de perdonar pecats.

us ofereix com a present de Pasquès, la super-opereta **GUERRA DE VALSES**

Aneu des de dissabte de Glòria al **TIVOLI** i us en llepareu els dits

Com que la Metro té uns grans estudis al carrer de Mallorca, calia que ens donés alguna producció perquè la gent no en dubtés, i ara ens han encomanat el doblatge de *La Hermana Blanca* «nada menys», que diu el regidor Frigola, a Catalunya. Com que l'argument és dolent i el film és dolent i en Clark Gable és dolent, hom troba fàcilment que els dobles són bons. Però tot seguit es veu que és només per contrast.

Si us penseu que *La Vida Empezada* és pornografia científica, no aneu al Femina. És a dir, no hi aneu si voleu veure pornografia científica. Ara, si voleu veure un bon film, correu-hi de pressa, i, si no hi arribeu a temps, vigileu per quan el facin en un cinema de barriada i pregueu perquè no

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773

Dissabte, 31 de març, presentació de la gran companyia espanyola de comèdies còmiques:

LUPE RIVAS CACHO
amb l'estrena de la comèdia en tres actes, dels autors de Lucio i Capella,

Cloti, La Corredora
Tots els dies, després de cada funció, **FI DE FESTA**, successió de motius típics sud-americans, titulats:

A TRAVÉS DE AMÉRICA

En *La Vida Empezada* hi ha Lorette Young, que és una noia que ho fa molt bé, i hi ha Glenda Farrell, que és una noia que també ho fa molt bé; però hi ha Aline Mac Mahon, que ja no és noia i que ens agrada tant com si ho fos, i, sobretot, hi ha un pare que en saber que li ha nascut un fill es desmaia, i quan la gent s'alarma, la infermera diu que encara no se'n ha mort cap pare, que no sabem com se diu i que ens agrada saber-ho de tant com ens ha agradat de veure'.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala

Al Coliseum fan una mena de «Cavalcada» de la cervesa, titulada *Civismo*. Jean Herscholt, que en una gasetilla el posaven entre les actrius per allò que es diu Jean com la Harlow, és un cerveser alemany establert als Estats Units que es pren la llei de bona fe i envia els nois a la guerra al costat de França i quan li fan tancar la fàbrica la tanca com un sol home, i no vol saber res amb els gangsters si no és deixar-se assassinar com un altre sol home i que té un fill que és Richard Arlen, que és tot un home, que per venjar el seu pare troba la manera de re-soldre la crisi del treball, que és fer un exercit dels ex-combatents per a perseguir els gangsters i els persegueix i els clava una tonyina, sense que ells tinguin esma de fer servir les armes, perquè si no la cosa no acabaria com ha d'acabar, que és triomfant els bons i perdent els dolents.

I no obstant i aquest film, als Estats Units diu que encara hi ha més gangsters que soldats a l'exèrcit i a la marina.

Es veu que els ex-combatents no l'han vist, o potser és que molts d'ells s'han fet gangsters.

Hollywood Bar-Dancing
Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17933

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

COLOSSAL ÈXIT DE LA **Demon's Jazz** ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

La polèmica «Be» - «Brusi»

Hi ha silencis eloqüents i el del *Brusi* és eloqüentíssim. La seva resposta silenciosa, tot i voler ésser contundent i definitiva, no ha aportat a la polèmica cap argument decisiu. Nosaltres estem allà on estàvem i hem d'insistir en què el senyor Burgada va dir que la Premsa de Barcelona no podia viure si no era a base que els redactors no cobressin i treballassin o no treballassin, però cobressin de les corporacions públiques.

Aquesta teoria encaixa perfectament en la tradició burgadèra, ja que, director el seu autor del diari de Planes i Casals *La Dinastia*, va entrar a la Diputació per a ocupar una plaça que En Planes i Casals, del qual ell era escolà, tenia destinada a un altre, mentre el senyor Planes (i Casals) es trobava de viatge a Madrid, cosa que, de moment, no féu gaire gràcia al cacic màxim de Barcelona. Per això ningú no trobarà estrany que el funcionari jubilar de l'ex-Diputació vulgui fer participar dels beneficis per ell gaudits els periodistes barcelonins i les empreses igualment periodístiques i barcelonines. Ara, el que ja és més difícil és fer tornar el senyor Planes i Casals. Esperem amb impaciència el proper silenci del senyor Burgada.

COCKTAIL MUSICAL
FORMULA
SIMPATIA.....10 GOTAS
INGENIO.....20 ID.
NUMORISMO...30 ID.
ALEGRIA A CHORROS

Per distreure els desgraciats espectadors que no són ni propietaris ni rabassaires, fan a l'Urquinaona un film curt titulat *Colón Traicionado*, que és una paròdia del descobriment d'Amèrica plena de gràcia. Però el que té més gràcia no és la paròdia, sinó que la censura es pensava que la gent, entusiasmada amb la *Fiesta de la Raza* s'hi indignaria qualificant-lo d'espanyolada, i el volia prohibir. Però la gent, que ja està acostumada a veure les espanyolades de la producció espanyola, s'hi diverteix qui-sap-lo perquè aquesta espanyolada és feta amb tota la bona fe i sense la mala intenció de les nostres.

rambla catalunya, 24
telèfon 12603

Tabú Club
fastuosa presentació
sortides de teatre
notables atraccions

Que «la felicitat no és el diner» ja ens n'havien convençut els rics als que no tenim un clau. Ara ens n'acabem de convençer per un film d'aquest títol que projecten al Capitol i que, a més, ens demostra que la paciència resulta sempre, o de vegades, recompensada, ja que si l'espectador, jutjant per les primeres escenes, s'aixeca i se'n va, es perdrà un film que, si no és una cosa extraordinària, és molt divertit i ple d'optimisme. I l'optimisme sempre és bo quan no tenim res més a les butxaques.

L'ordre públic en mans de l'Esquerra

Com *Les Veus de Catalunya* i *del Vespre*, encara que nosaltres no ho diguéssim perquè no tenim Veu, sempre havíem protestat del fet que l'ordre públic estigués en mans del partit governant, sobretot essent aquest un partit com l'Esquerra, que no té escrúpols de cap mena per tal de guanyar les eleccions. Sempre n'havíem protestat i ara els fets han vingut a donar-nos la raó amb el fet que l'actuació esquerrana, amb un sadisme digne de millor causa, ha provocat a Manresa amb l'agressió al president de les Joventuts d'E. R. Marian Homs pel feixista Galobardes (a) Sis Homes.

Un altre fet que demostra la incapacitat de govern de l'Esquerra, perquè si l'ordre públic hagués estat en mans de la Lliga el «Sis Homes» hauria estat policia i, consient de la seva responsabilitat, no hauria comès l'agressió i la minoria de la Lliga no s'hauria retirat del Parlament.

Així aprendran.

COLISEUM
La verdadera glòria del dissabte de Glòria

Es un film **PARAMOUNT**

En *Nombre de la Ley* és un altre film que fan al Capitol, i si el primer era alemany, aquest és francès. Ací veiem com els policies no van al darrera de la felicitat, sinó al darrera dels traficants d'estupefaents i com aquests miren de no ésser atrapat, i en canvi està a punt d'ésser-ho un policia jove que s'enamora d'una senyora de la banda. Com, però, que al cinema la policia ha de guanyar sempre, els dolents perden perquè aprenguin els policies de debò. Amb tot i això, però, és un film molt interessant i molt ben fet, amb una mà de trets al final que sembla que ens trobem a Xicagó o al carrer de Mercaders.

Llastima que el senyor Filmófono tingui aquesta mania de donar-nos unes còpies tan cremades.

BOXA OLYMPIA
(OLYMPIA - RING)
Avui, a les 10'15 nit, extraordinària vetllada en honor a MAX SCHELLING

BARRANCO - MARTIN
TORRES - SOYA
HORAS - MORALES
LOZANO - LEGRÁS

Entrada general: 2'50 pessetes

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80-555.

Productors 'per sempre més'

Els Irustas, Fugatzos i Demares fan un altre film, ja ho saben els nostres lectors, *Aves Sin Rumbo*. Però el que no saben és que aquest film el fan per a poder cobrar la part que els correspon dels beneficis de *Bolicho*, que no han tocat encara, i com que el diner va tan escàs, cobren amb lloguer d'estudis. Però com que un lloguer d'estudis no serveix de res si no s'utilitza, ara l'utilitzen fent *Aves Sin Rumbo*.

Què és *Aves Sin Rumbo*? És un film romàntic i nou. Només cal dir que hi ha tangos. L'argument és precís. Es tracta d'uns aviadors argentins que fan, com Franco, el vol transatlàntic, però a l'inrevés, i, com Franco, es perden. Però es perden de debò i arriben a una terra desconeguda. Baixen a la platja, troben un home amb un ase, aquest els porta terra endins i, com que han acabat els diners, es posen a cantar tangos i ja tenen resolt el problema.

Com es veu, és un film de tesi que serveix per a demostrar que un argentí, mentre tingui tangos, no es pot morir de gana.

Ara, quan hagin acabat aquest, com que tampoc no cobriran, els deixaran una altra cosa, un argument per exemple, i per aprofitar-lo faran una altra pel·lícula (naturalment, amb un altre argument), i així successivament, tenen producció per a tota la vida.

La producció nacional torna a ésser un fet

La invasió jueva de la producció nacional ha estat degudament contestada. La catòlica Espanya es defensa; i no d'ara, sinó de fa molt de temps. Tres ex-seminaristes, tres, van a emprendre la croada de la nacionalització del cinema. Fa temps que hi lluiten, però ara la cosa s'ha decidit.

Comença la cosa a la M.G.M. amb l'entrada de l'ex-seminarista senyor Solé i, al poc temps, n'hi entraren dos més, companys d'ell de seminaris, els senyors Ariet i Virós. Però reunits tots tres no podien pas estendre els tentacles de la nacionalització com era el seu intent, i aviat el senyor Ariet passava al Filmófono i el senyor Virós a la Warner. La cosa, però, hauria quedat així si un altre ex-seminarista no s'hagués decidit pel cinema. Manuel Brunet se'n va endur una magnífica *Pathé Baby* a Terra Santa i, per les notícies que en tenim, està aprenent a la terra dels jueus els secrets de la tècnica cinematogràfica. Tan bon punt torni del seu viatge, sabem, per confidències de *La Veu*, que, junt amb els altres tres seminaristes, pensa establir un Seminari de Cinematografia (bé hi ha un Seminari de Pedagogia) que, naturalment, tindrà els estudis al Seminari Conciliar. El primer film serà, no cal dir, *Nois d'Uniforme*.

OPTIMISMO, JUVENTUD ALEGRIA, MUJERES BONITAS MUSICA AGRADABLE

MYRNA LOY MAX BAER
PRIMO CARNERA JACK DEMPSEY WALTER HUYTON OTTO KRUGER

EL BOXEADOR Y LA DAMA

Urquinaona
Dissabte de Glòria Solemne estrena

Revista musical! Comèdia! Espectacle! Emoció!

Un film sense competències
Obra mestra de Van Dyke
Producció
METRO GOLDWYN MAYER

STAMBUL-Dancing
ESTIL GRAN CASINO - Àvinguda Francesc Layret, 106

De 11 de la nit a la matinalada - Tots els dies, triomf clamorós de **VALERIA ELLASKAIA**
(Primera ballarina de l'Òpera de París)

MELODIANS ORCHESTRA - PRIMER DANCING A BARCELONA

EL BE...RNAT METGE

Perearnau és poeta?
Si no ho és, ho hauria d'ésser. Hom li atribueix els versos que a continuació oferim als nostres resignats i clenxinats lectors. Versos editats pel Forn de Sant Jaume, S. A.:

BLOC-NATA

Terròs de glaç molt sugulent que fa que en fondre's a la boca com si fos art d'encantament es converteix i es trastoca en saborosa nata d'hivern.

Té la frescor dels cims nevats amb llur blancor immaculada: té la riquesa dels ramats: la dolça llet fresca i gemada que tant abunda en nostres prats.

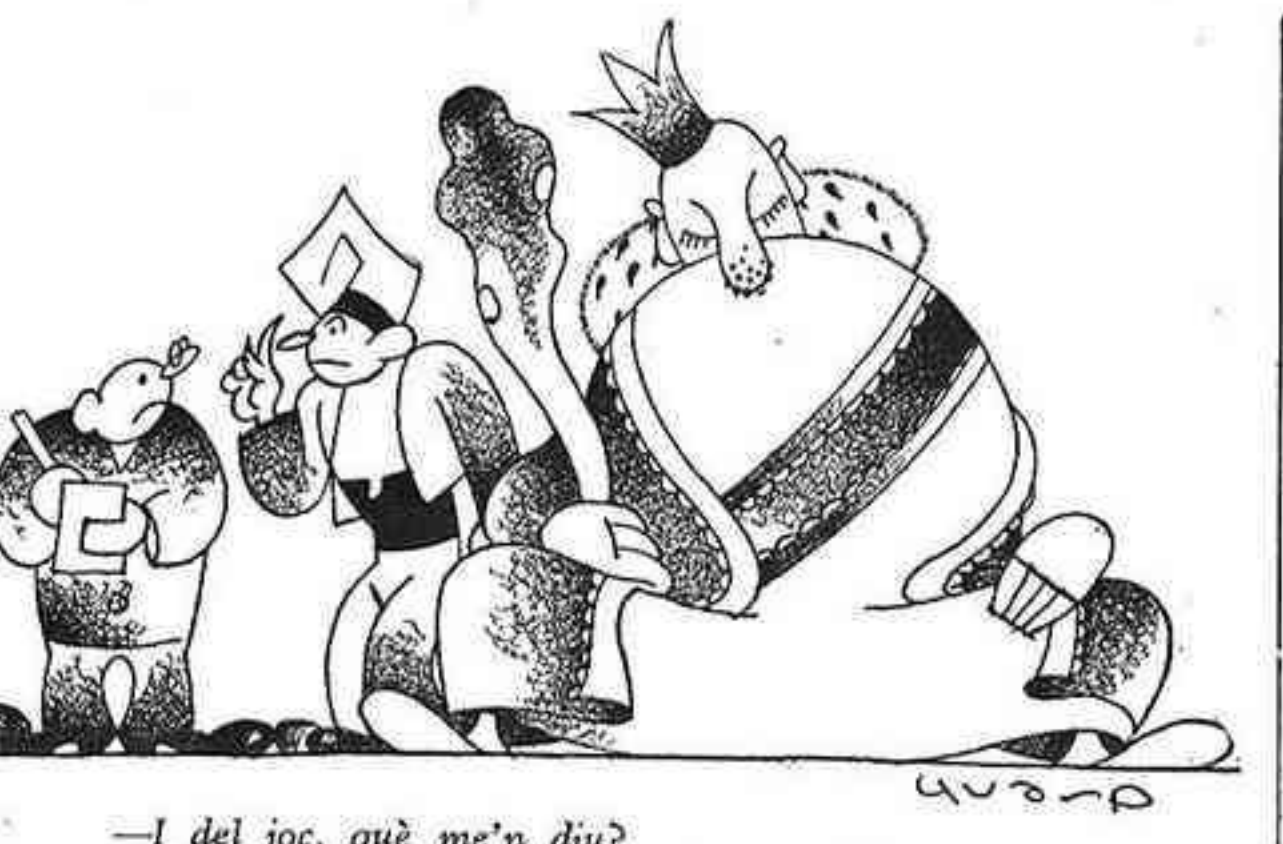
Es delicat i ric present d'un gust més fi que l'ambrosia. Ja no es treu més del pensament: és tot un BLOC de poesia pel paladar més exigent.

BLOC-NATA
Creació
FORN DE SANT JAUME S. A.

No sabem si els Blocs-Nata del Forn de Sant Jaume són coixos, però podem assegurar que si hom empaïta els versos atribuïts al senyor Perearnau, hom els atraparà tot seguit.

L'afer Gasch-Maleras encara belluga. En Gasch ara fa visites a la sastreria del «papà» amb el pretext de fer-se una armilla de fantasia, però la veritat és que festeja amb la nena tant com pot.

Aquestes visites originen grans dificultats de tràfic al carrer de l'Hospital, perquè quan es troben en Gasch i el tramvia (és tan estret el carrer de l'Hospital!) o bé és en Gasch el que ha de recular fins a la Rambla o bé és el tramvia el que es veu obligat a fer marxa enrera entre un cor de renecs dels viatgers impacients.



—I del joc, què me'n dius?
—Vol callar! No veu que es despertaria?

Una obra d'art i de Pasqua

Et conec, herbeta, que et dius Pérez de Rozas

L'altre dia es presentà al Parlament un senyor amb una carta del senyor Ventura Gassol. El senyor es deia Alemany, encara que no n'era (d'alemany, no de senyor), i la carta anava dirigida al President, demanant que li fos enyanyat el Parlament al portador.

Com que el senyor Casanoves es trobava parlant amb el decorador Jaume Marco, va pregar a aquest que l'atengués.

—Què vol?—preguntà Marco.
—Veure el Parlament.
—Dones acompanyeu-lo —digué a un ordenança.
—Es que vol veure les banderes i els tapissos.
—Les banderes i els tapissos? Dones mireu, digueu-li que les banderes són catalanes i els tapissos de vellut vermell.
Com que l'home no es convençia amb l'ordenança, Jaume Marco hi anà per veure què volia.
—Veurà —digué el visitant mostrant-li una postal amb la façana del Parlament endomassada del dia de l'obertura. Volia veure aquests domassos d'aprop, perquè, sap?, jo



La mare dels ous.

S. Francisquita

Raquel Rodríguez
Marta Vázquez
Fernando Cortés
Antonio Salas
Manuel Vico
Telia de Pons

Un film de
Heans Behrendt i Hans Jacoby
Música de Alexander L'vov
Adaptada per Juan Gilbert
Director: Heans Behrendt
Dibujos: Francisco Elias
Supervisor: J. Vives Gines
Operador: Heinrich Guenther
Compositore de cançons: Herbert Lippeschütz

La primera producció nacional de **Iberica Films S. A.**

Sembla que el pintor Joan Miró ha aconseguit amansir les seves corbates però no els seus irascibles detractors.

Curt Sachs (ara ja sabem del cert que no es tracta de Joan Sacs) ha descobert entre altres coses que hi ha danses destinades a incrementar les passions amoroses. I encara danses que faciliten la creixença del blat.

Però l'il·lustre musicòleg ha anat més lluny encara en descobrir que el can-can actua com a «crecepele» cosa que explica satisfactoriament la presència dels senyors calbs i vuitcentistes en les files d'orquestra d'aquests saludables espectacles.

Els castos i virtuoses lectors de la secció de «Lletres i Arts» de La Publicitat, han estat testimonis del duel permanent entre don Feliu (alias) Apa Sacs i don Martí Font de la Teula o Fo de la Teula, o Fo Teula (com vulgueu), a propòsit del surrealisme.

Els poetes delicats: Lluís Casals n'és un. Delicat i sensible als corrents d'aire. Llegiu s. u. p. aquest fragment del seu poema «Represa d'hivern» (Set colors).

Sota un pas de gravetat —abric, capell, mà enguantada no gosem dir un adéu per temor d'un corrent d'aire.

Per tractar-se de poemes de bronquític no estan malament del tot.

La senyora Lucietta Canyà és una escriptora recatada malgrat anar prologada per un subjecte tan dissipat com en Josep Maria de Sagarra i de Castellarnau i d'altres fines herbes.

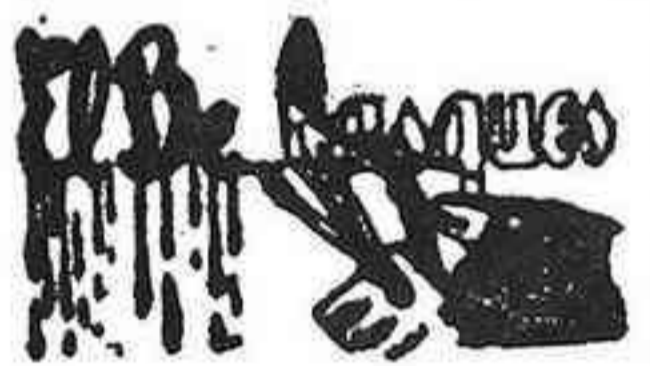
I quina faixa!! Vegen les cosetes que hi diu: «Si el marit té amants és perquè la muller vol...»

«Qui ho sosté això? (La faixa? El «sostén»?)»

«Doncs ho sosté l'autora del llibre.»

Sempre ens hem declarat enemics de les faixes femenines. I ara, Lucietta, més que mai.

Manuel Valledepers publica Una vida i en repartire set exemplars a cada llibreria, per tal que tinguin set vidres com els gats.



El senyor Dalmau és un home impertèrrit; ell vol conservar l'avaluament i la foguerada avantguardista que el feren cèlebre en els temps — ai, llunyans! — de la seva joventut. A tal fi és que les catacumbes que ha instal·lat a la Llibreria Catalònia són l'escenari barceloní més apropiat, avui en dia, per a l'esbargiment dels sapastres majors i menors del país.

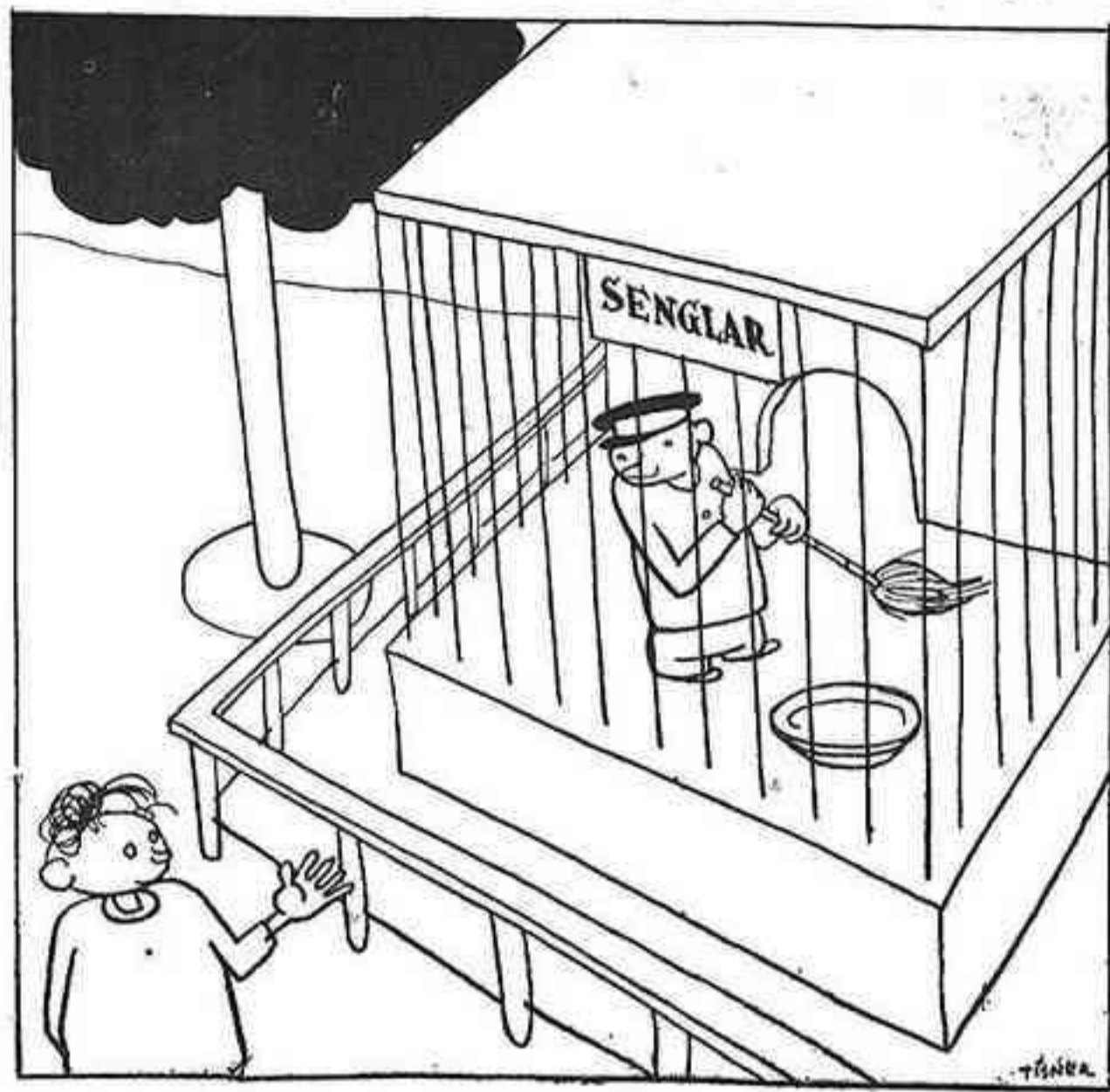
L'escultor Fenosa està en curs d'organitzar sis sopars a altres tants artistes que han tingut, tindran o haurien hagut de tenir grans èxits en llurs respectives exposicions.

Aquests dies, el senyor Dalmau patrocina l'exposició d'un nou lluminar de l'art que engresca els dessús dits amants i fidels del sapastisme: el senyor Franc Berký que no es pot negar que té un talent molt aprofitable per a l'ofici que es vulgui, però no per el de pintor.

Això també ens ho demostra un altre sapastret que oferim a la colla dels ADLAN per si el volen aprofitar per a geni. Es tracta d'un Eleuteri Blasco que exposa a les Galeries Laietanes.

L'Eleuteri, cansat que passés el temps sense que ningú li digués res — ell, com a «pompiere», era un «pompiere» de tretze gruixos de quònam —, ha pensat que ja era hora de deixar-se córrer això de pretendre pintar com Velázquez mana — cosa que mai havia pogut aconseguir — i, indubtablement, convençut per les prediques dels Martins i dels Fonts, s'ha posat a fer el gamarús, i hi reix de manera tan notable que ja ha estat demanada la seva mà per a la distingida Paranoia Cassanyes.

I ara que parlem d'ases, serà bo de dedicar un afectuós record, perquè no es vegi vexat pel nostre oblid, al crític d'El Noticiero que es firma Fray Galan, que al



L'empleat. — No te'n vagis, home, no te'n vagis. Que et pensés que sóc un lleó? El noi. — Ja sé llegir, ja!...

cap d'avall, hi entén tant sobre les arts i els artistes i té pensaments tan profunds i originals com aquests senyors a qui ens referim més amunt.

L'exposició de Bosch-Roger, inaugurada dissabte passat a la Pinacoteca, és molt visitada pels macips (no Joseps Maries) de ribera (no Francescs Camps), carregadors, consignataris i navilers. La Junta d'Obres del Port féu acte de presència a la cerimònia inaugural, decernint a l'esmentat pintor el títol de «golondriner» honorari.

L'exposició de Camps Ribera, a can Parés, no s'acaba mai. Hi ha cosa de quaranta teles, la majoria de les quals són altament aperitives i destinades a la propaganda agrícola. Després, una colla de noies ensenyant les vergonyes i tot de fragments del Parc de la Ciutadella.

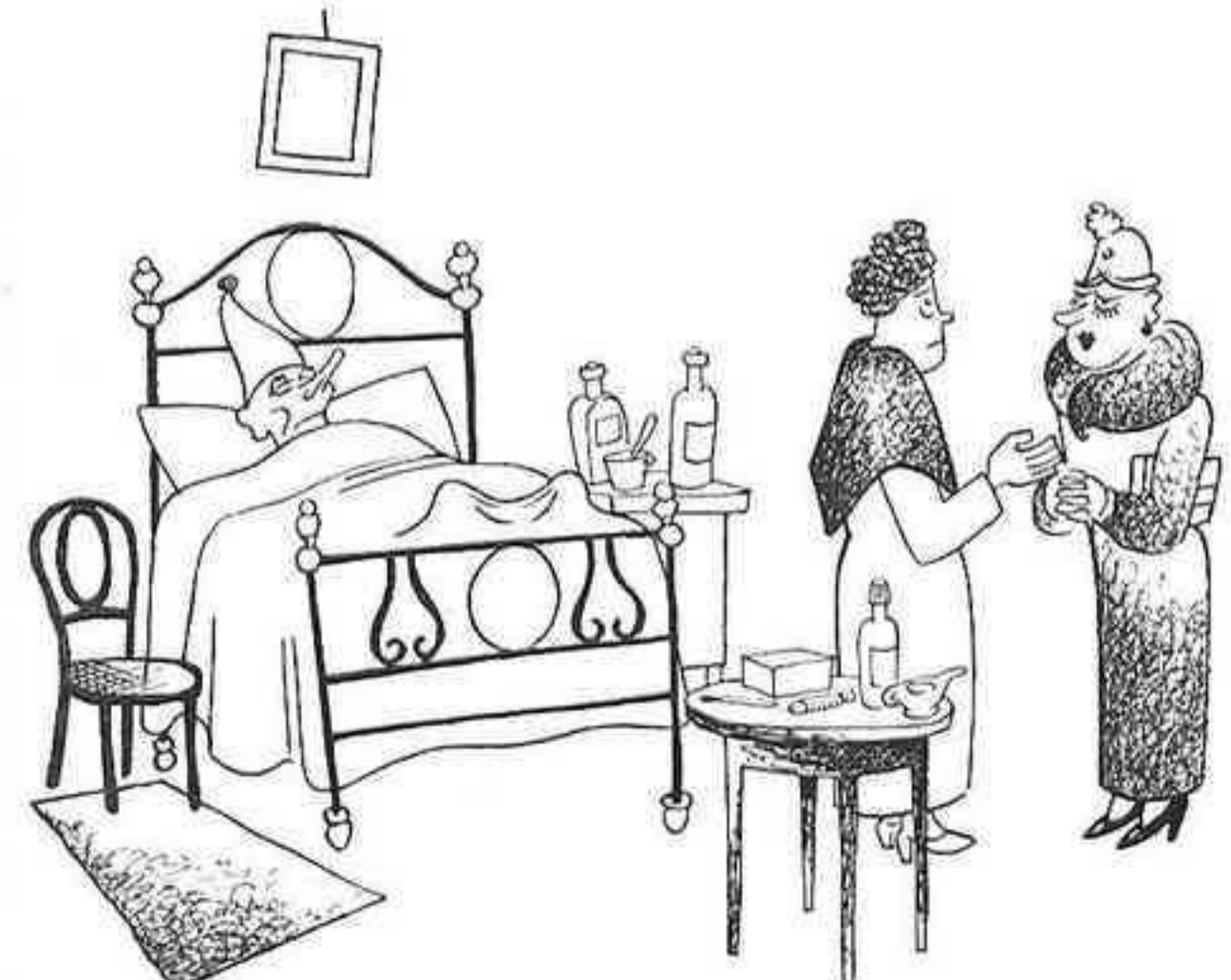
El més bo de l'exposició és el catàleg, en el qual se'ns demostra com, sense necessitat de bigotis postissos ni altres aditaments, un home pot fer mil cares diferents, sense assemblar-se per res de l'una a l'altra. Felicitem el senyor Camps per la seva proteïticitat — que ens en diuen de la paraula? —, demostrada en els indistints retrats seus — suposem — inserits en el catàleg.

També és bo el que li diu el senyor Joan Mates, en una de les crítiques que acompanyen el catàleg, que fa: «Aquest pintor, a moments, sembla com si fongués les pinzellades en pur alabastre». Si hem de parlar amb el cor a la mà, com és costum en aquesta casa, hem de confessar que no ho hem entès encara que ho hem llegit deu vegades seguides.

El senyor Fèlix Ros segueix tan Fèlix i tan Ros com sempre. Després de la seva sortida de La Vanguardia — on va entrar tan estranyament com va sortir-ne — les va etzivant, de tant en tant, a algun diari madrileny. Sempre és un consell! Per a ell i per a nosaltres. Ara, per als madrilenys, potser que no ho sigui gaire.

L'escultor Fenosa està en curs d'organitzar sis sopars a altres tants artistes que han tingut, tindran o haurien hagut de tenir grans èxits en llurs respectives exposicions. Per a inscripcions i altres detalls donaran raó al restaurant «El túnel», al restaurant «Calderini» i als «Comedores Belén».

SALA PARÉS
Fins al 6 d'abril
EXPOSICIÓ DE PINTURES
CAMPS - RIBERA



LA DARRERA ESPERANÇA
—Així, ja no confieu en res?
—Sí, esperem que es declari la vaga de metges.

Per fi anirem en autobús Torner!

Finalment, després de tanta lluita i tant penar, les barrades extremes i humils estaran unides al centre de la ciutat gràcies al desinterès del senyor Torner.

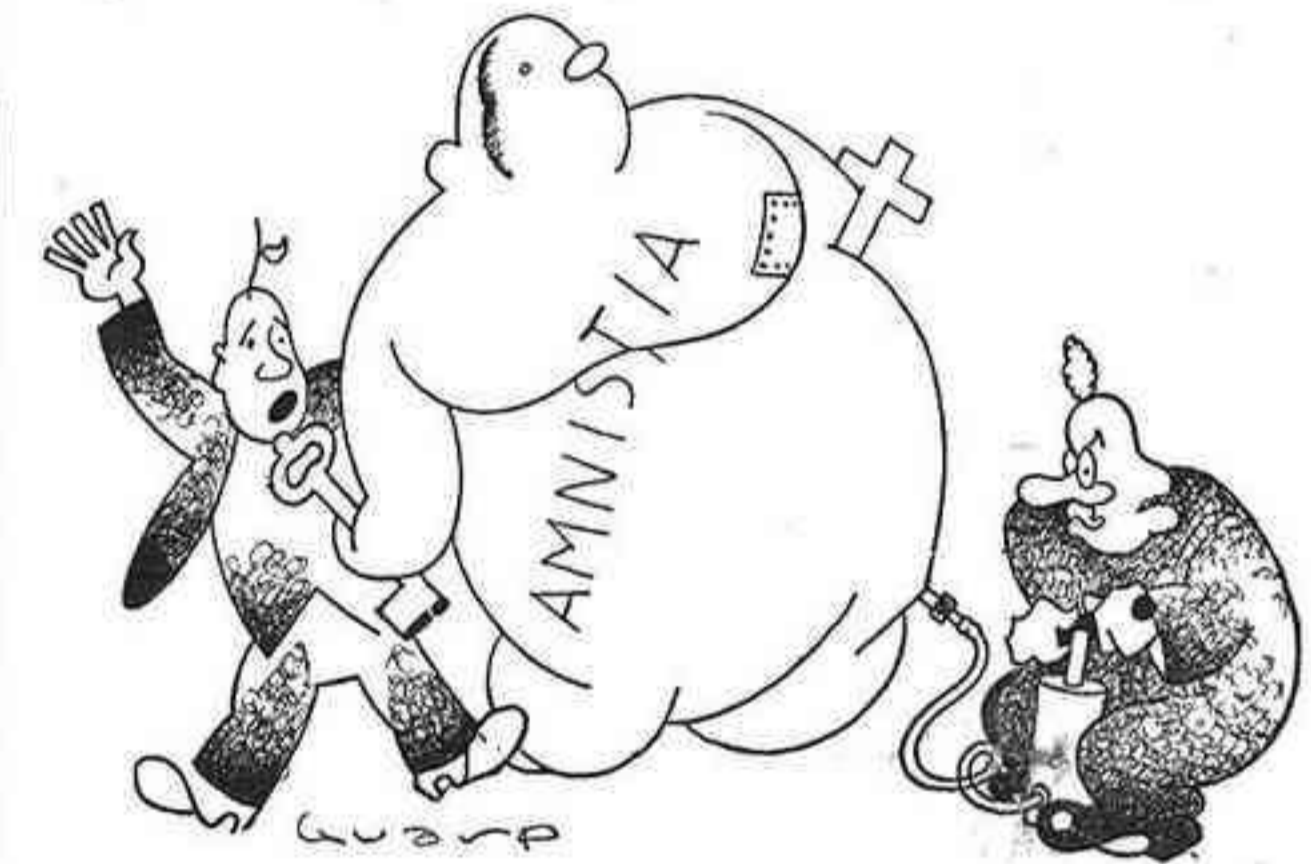
I deien que no seria possible perquè no hi havia capitalista! Doncs ja ho veuran els enemics del senyor Torner. Precisament aquestes darreres tres setmanes els senyors Baile i Oliver són a Madrid acompanyats de les respectives famílies per anar a eliminar capitalistes, de tants com en tenen, i sembla que a la fi s'han decidit per l'ex-comte de Gamazo, que un dia d'aquests firmà l'escriptura. Naturalment, amb l'aglomeració de capitals no ha estat possible complir, de moment, totes les bases del contracte, i la primera línia, per començar, no tindrà els cotxes Saurer fabricats a Catalunya. Però seran suïssos, que encara són millors. O si no, només cal fixar-se amb els rellotges.

De totes maneres és possible que si que puguin ésser fets ací, perquè l'ex-comte de Gamazo sembla que vol repensar-s'hi en saber que el senyor Oliver, persona excel·lent, va tan especialment acompanyat pels senyors Baile, del Banc de Terrassa; Llovet, conegut fabricant de tapets verds; Galindo, amb no bones amistats en l'element oficial de Tànger; Rodés, director de la revista d'afers El Financiero; Blanco, que els nostres lectors ja coneixen, i Torner, comerciant de crèdits de fantasia retirat de Llotja.

El repensament del senyor Maura i Gamazo, ex-comte de Gamazo, no seria, naturalment, per altra cosa que per a celebrar-ho.

El senyor Galés entusiasta d'«El Be Negro»

El distingit diputat per Tarragona i ex-professor de la Normal, senyor Galés, aprofita totes les aventures per elogiar la casa. Sembla que EL BE NEGRE és una gran lectura setmanal del senyor Galés i en fa grans elogis als seus amics. Perquè el senyor Galés vegi que una amistat tan notòria ens empenya d'orgull, aprofitem l'aprovació de lleis de contractes de conreu per felicitar efusivament l'esforçat diputat que amb els treballs impropres n'ha facilitat la discussió.



MES PAPISTA QUE EL PAPA
—Ep! A veure si la reventaràs!

LES GRANS ENQUESTES D'«EL BE NEGRE»

Qui ha d'ésser el ciutadà d'honor de la República?

El BE NEGRE, atent sempre a tots els grans problemes del país, i disposat en tot moment a col·laborar en totes les obres transcendents de la República, ha decidit agafar-se pel seu compte l'escatir qui ha d'ésser el ciutadà d'honor de la República. Amb aital objecte ha mobilitat tots els seus corresponents del país i de l'estranger i ha aconseguit reunir l'opinió d'un munt de personalitats destacades a les quals ha fet la pregunta que encapçala aquestes ratlles. A continuació donem les respostes obtingudes:

«A mi em sembla que el més indicat és el senyor Cambó. — J. Ventosa i Calvell.»

«Jo trobo que n'haurien de fer al senyor Alfons de Borbó, Duc de Toledo. — Francesc Cambó i Batlle.»

«Hombre! Yo! — Miguel Maura.»

«Jo, home, jo. Sembla mentida que siguin tan ases que encara ho hagin de preguntar. — J. M. Tries de Bes.»

«Un año atrás el más indicado era el señor Marcelino Domingo. Ahora me parece que debe ser el señor Lerroux. Y si aguardan medio año más, creo que ya podré decirles que quien más se lo merece es el señor Gil Robles. — Pérez Madrigal.»

«L'emperador de la Manxúria. — Mossèn Brunet.»

«Indiscutiblemente y sin disputa alguna, el más indicado es el Doctor Albiñana. — A. Royo Villanova.»

«No n'han de fer res del que penso jo. El dia que vulgui dir alguna cosa ja ho escriuré a La Veu. — Ll. Duran i Ventosa.»

«Jo no ho vull pas ésser, perquè segurament també hi perdria diners. — J. Serra-Hunter.»

«Només n'hi ha un que ho pugui ésser: el senyor Vachier. — El President del Front Únic dels Guàrdies Urbans.»

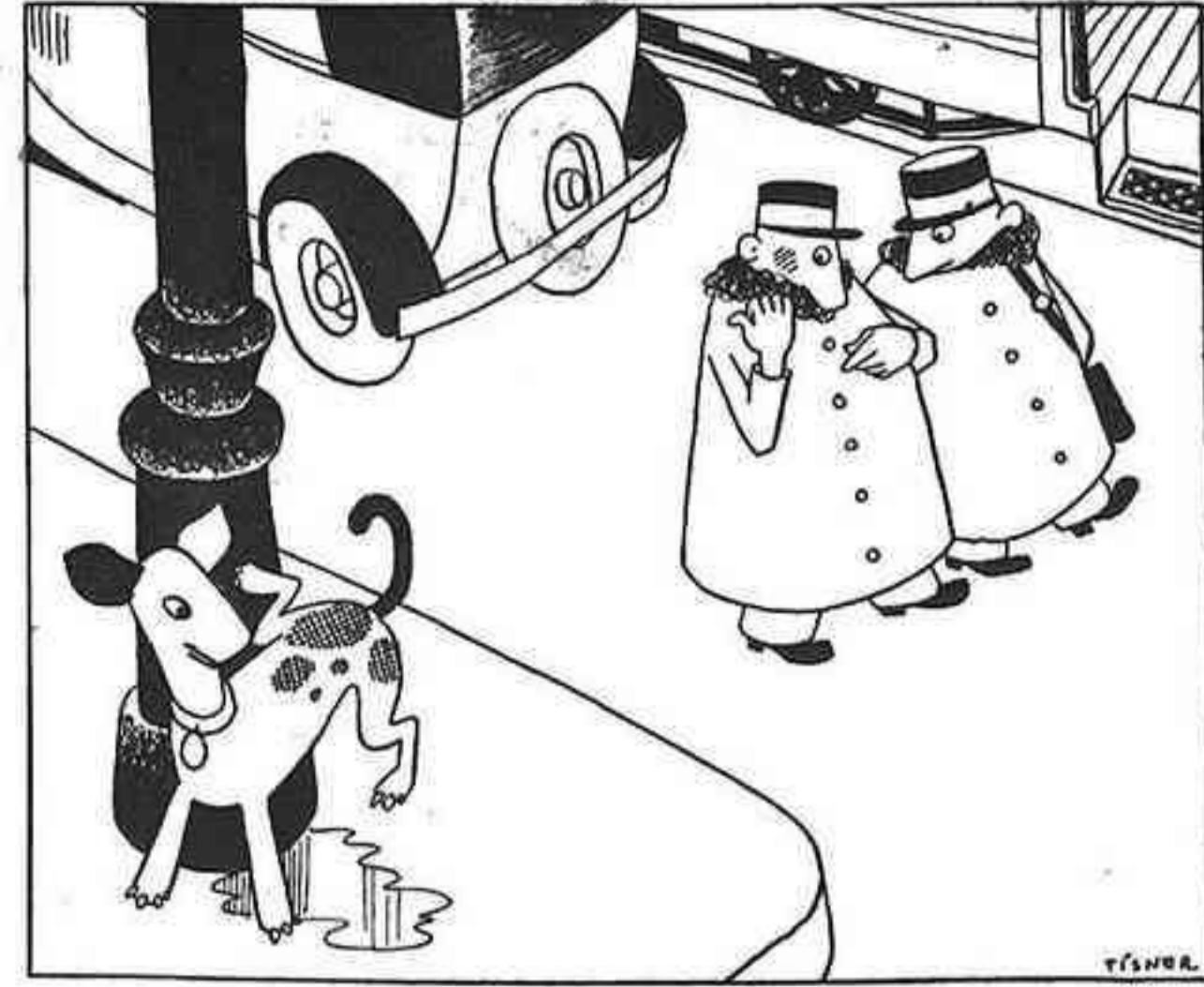
«Ha de ser un republicano histórico. Por lo tanto el más indicado es mi señoría. — Alejandro Lerroux y García.»

«El cargo ese será gratuito o no? Si va acompañado de un buen sueldo, yo estaría dispuesto a sacrificarme. — Doctor Albiñana.»

«Emiliano Iglesias. — Juan March.»

«Esperin-se, que ho aniré a preguntar al senyor Cambó. — Joaquim M. de Nadal.»

«M'ha dit el senyor Sunyol i Ciutadania que els digui que el més indicat és ell. — Josep Maria Massip.»



EL MATEIX TRAMVAIRE DE LA SETMANA PASSADA
—Res, el feixisme segueix progressant.



El senyor Gil Robles ja s'ha decidit a declarar d'una vegada i per sempre més que tots els diputats de la C. E. D. A. ja eren republicans abans d'inventar-se la República.

El Divino impaciente porta Mitjons Molfort's.

La coqueta Lliga es divorcia de l'indiferent Gil Robles per poder-se casar amb el monàrquic Goicoechea.

El senyor Juncosa ha manifestat que tota aquesta fàbula del seu nou atracament no ha estat altra cosa que un nou truc de propaganda comercial.

El comissari general de l'ordre públic, senyor Coll i Llach, assegura formalment que ara sí que ja no explotará cap més bomba.

La Veu d'en Gil Robles, és el diari més imparcial del país i de l'estranger.

La Veu del Vespre (filial de La Veu d'en Gil Robles), ha posat una multa de cinc mil pessetes al conseller de Governació, senyor Selves.

El veïns de la barriada de Pequin han ofert desinteressadament les seves barraques per si el Tribunal de Garanties no troba cap altre lloc on instal·lar-se.

Els cent homes d'en Fonbernat han estat contractats per a cantar saetas laiques a la Setmana santa de Sevilla.

En la propera sessió del ple municipal, el senyor Vachier manifestarà que té el propòsit de matar tots els fills que tinguin dotze pares.

El Parlament de Madrid ha acordat fer sessions dobles durant tota la Setmana santa.

Els diputats de la Lliga al Parlament català asseguren que acabades les vacances ja no es faran pregar més i es reintegraran als seus escons.

La Llei de Contractes de Conreu ha estat molt mal rebuda per part dels conreadors i en canvi ha meregut unànims elogis de tots els propietaris.

La setmana entrant el senyor Cambó ja serà president del consell de ministres del govern de Madrid.

No és veritat que Caín matés a Abel com equivocadament diu la Història Sagrada, sinó que qui va matar Abel fou la banda famosa del senyor Stavisky.

El senyor Miguelito Maura ja acaba de tenir a la seva minoria tots els diputats de les Corts de la República.



Pessimisme

D'El Matí del dia 7:

«Una salvatjada. — Notícies optimistes de la vaga general de Manresa. — Ahir a la nit, ens varen comunicar a la Conselleria de Governació, que la vaga general declarada a Manresa, s'havia desenvolupat tranquil·lament i que, durant el dia, no s'havia registrat ni la més petita alteració de l'ordre.»

On és la salvatjada? En el títol, evidentment!...

«La Veu» i el manxú

A La Veu de dimarts, en un sol article, parlant de la vaga dels Ferrocarrils de Catalunya, s'hi poden llegir les següents paraules, totes elles del més pur llenguatge manxú:

«FERROCARRILS SOLLUIU DE A VAGA FERROUAILS IMPRESSIOS optiistes.»

Si això no és sabotjar l'autonomia, ni mai!

Literatura radical

De La Província de Huelva, en la ressenya d'una visita de prohoms radicals a Cumbres Mayores, on passa una temporada el senyor Martínez Barrio. Després d'explicar la visita i qui hi havia, acaba el corresponçal:

«Sea bienvenido a estas Cumbres el ilustre hombre público, y cuando en sus momentos sublimes de agüla, se eleve nuevamente sobre los demás para bien de España y de la República, no olvide que en los picos de la Sierra de Aracena, quedan sus pollucos con los ojos puestos en él, manteniendo dentro de su pecho el fuego sagrado de sus ideales, que en inmensa cratera volitiva, le ofrecen como a la salvaguardia y esperanza de la República.»

Aquests pollets amb el foc al pit ja deuen estar rostits.

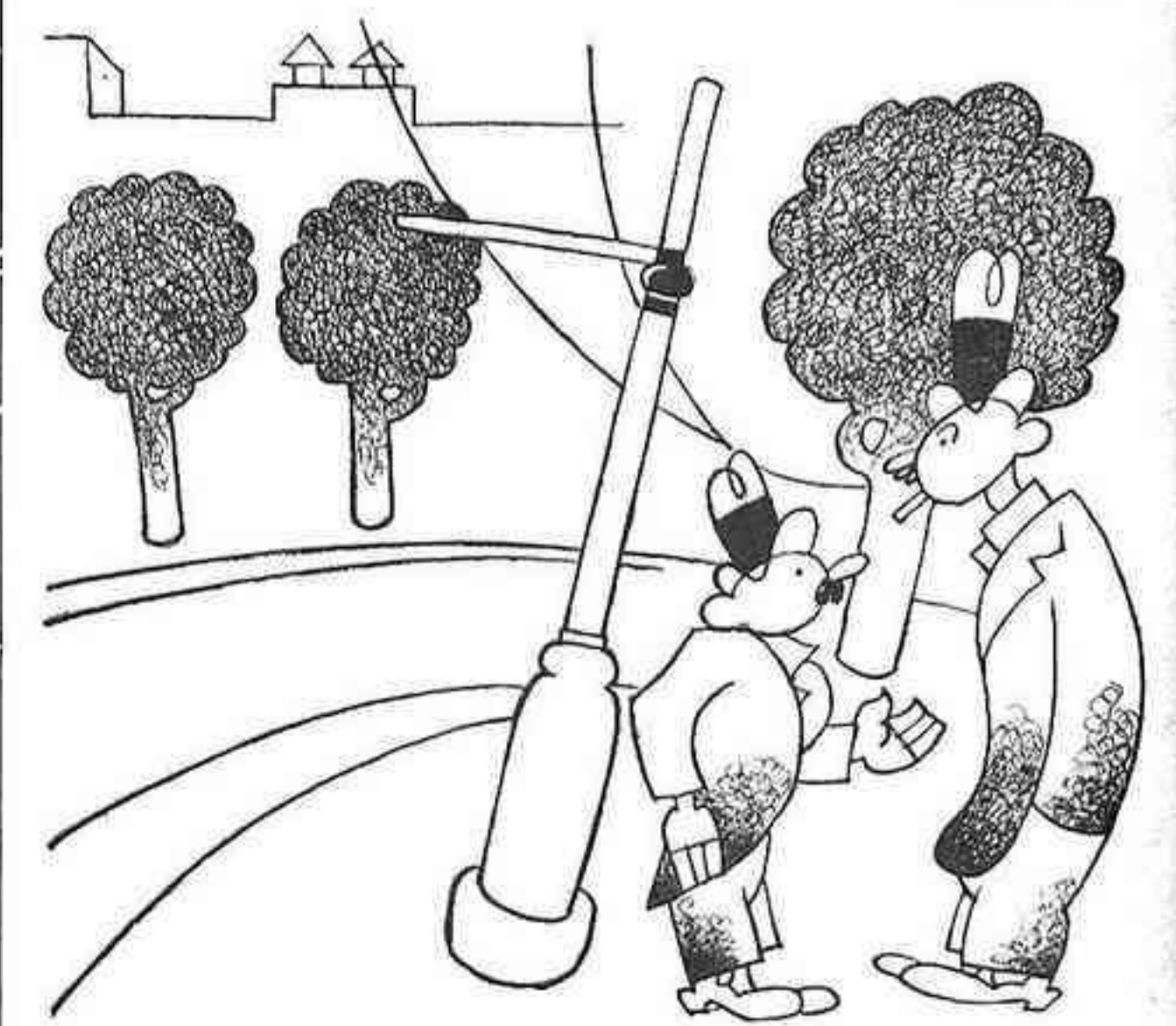
Els «ripios» de «El Correo»

El Correo Catalán en el seu número del dia 20, a la secció «Ripios del Día», en portava un de tanany natural. Es titulava Mi Felicitación i començava:

«Fué el santo ayer de los Pepes y las Pepas de buen ver y lo celebró también José Selves y Camer.»

I en aquest to i amb aquesta qualitat seguia amunt i avall amb José, o bé Pepe o bé el que fos fins al final.

I resultava que, per aquells dies, el senyor Selves es deia Joan!



F O C

—No tindria pas una mica de joc?
—No; però si s'espera una mica aviat passarà un tramvia...

Tercer, segona

Deia La Veu d'en Gil Robles de dissabte:

«Madrid, 23. — Aquesta nit, en l'express, han marxat cap a Barcelona el ministre de Marina, senyor Rocha; el sots-secretari de la Marina Civil senyor Pich i Pon i el seu secretari senyor Pich i el seu secretari senyor Pich Salariç.»

Sí, vaja, tres Pichs i repicó.

Ganga

A La Vanguardia del dia 17, s'hi podia llegir aquest suggestiu anunci:

«A sacerdote se ofrece muchacha recién llegada de pueblo. Vergara, 11.»

I encara pensen apujar-los el sou...!

Vaixells de secà

En El Ciero del dia 15, després de donar compte de l'incendi d'un vaixell de guerra nordamericà, afegien:

«La intensa niebla que reina en los parques en que se ha producido el siniestro dificulta en gran manera los trabajos que efectúa la tripulación del «Wishart» para encontrar algunas embarcaciones del «Fulton» que faltan.»

Sembla que si el vaixell es trobava en un parque, més aviat havia de facilitar el salvament.

Quins descarats!

Del mateix Ciero:

«En Grecia. — El escándalo Stavisky. — Ha sido aprobado por la Comisión de N. E. de la Cámara.»

Aquests de la N. E. deuen tenir un bon feix de xecs del Crèdit de Baiona.

No n'hi havia per menys!

L'Opimio de cada dissabte publica una pàgina dedicada al teatre. En la del dissabte passat hi havia una crònica parlant d'una comèdia de Lluís Elias, que acabava així:

«El pintor es quedarà a París, i continuarà la bohèmia lamentable, puix que — com ell diu — ja l'han tornat a enganyar per deu anys més. AzufaeZsl enlqafu ,dquai Vg 's orero.»

Nosaltres també amb aquests arguments tan convincents: Azufae Zsl, etc., ens hauríem deixat tornar a enganyar, no per deu anys més, sinó per vint i tot.

No valia la pena

Una nota del Ciero del dissabte on es donava compte de la marxa del conflicte del ram de l'aigua, era encapçalada amb aquest epígraf:

«Dos Patronos detenidos. — El lunes se reintegrarán al trabajo.»

La veritat, agafar-los el dissabte per deixar-los anar el dilluns, més que no un procediment governatiu, ens sembla un càstig de mestre de minyons.

Copes fantasmes!

Segons l'Hoja de dilluns:

«La policia que acudió al lugar del suceso ocupó las dos copas en las cuales habian bebido en un bar cercano al cine «Mira» y que tomaron parte en el atraco.»

L'auto fantasma ja passa a segon terme. Aquestes copes que fan atracaments l'han desbancat!...

Combinacions

A La Veu de dilluns, sota una fotografia de cinema:

«Charlie Chaplin quan filmava «La primera de l'ora.»»

Voleu dir que no volien posar La pòmera de l'hort?